

CZECH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TCHÉQUE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CHECO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Napište komentář na jeden z následujících textů:

1. (a)

Dveře

Jdi a otevři dveře.
Třeba je tam venku
strom, nebo les,
nebo zahrada,
5 nebo magické město.

Jdi a otevři dveře.
Třeba tam pes škrabe.
Třeba je tam tvář,
nebo oko,
10 nebo obraz
obrazu.

Jdi a otevři dveře.
Když je tam mlha,
spadne.

15 Jdi a otevři dveře.
I kdyby tam byla jen
tikající tma,
i kdyby tam bylo jen
duté vanutí,
20 i kdyby tam
nic
nebylo,
jdi a otevři dveře.

25 Aspoň
přůvan
bude.

Miroslav Holub, *Jdi a otevři dveře* (1961)

1. (b)

Konečně jsme vyšli z lesa. Před sebou jsme spatřili za vysokým drátěným plotem horu plnou zmolů, roklin a vyvýšenin. Její svahy se místy leskly, jak cáry umělé hmoty odrážely paprsky slunce. Na protáhlém hřebenu se právě pohyboval žlutý buldozer, jehož radlice před sebou hrnula pestrobarevnou hmotu. Ze strany vedla k hoře silnice, vstup však tarasila červenobíle pruhovaná závora. Z lesa se právě vyřítila oranžová kuka, neviditelný hlídač zvedl závoru, a vůz vjel do uzavřeného prostoru. Jak potom zvolna šplhal vzhůru po svahu umělé hory, po obou stranách cesty vzlétaly máchající mohutnými křídly vypasené vrány. Na hřebeni kuka zastavila, její tělo se rozežhnulo ve slunečním světle. Pak začala vyprázdňovat své útroby. Sotva se stačila opět rozjet, už z neviditelného úkrytu začaly vybíhat postavičky. Třináct jsem jich napočítal – Darja, kdyby tu se mnou byla, by řekla: nešťastné číslo! – mužů, žen i dětí. Dospělí drželi v ruce hrábě, vidle a bidla opatřená háky, anebo před sebou tlačili vysloužilé kočárky. Všichni se vrhli na čerstvý neřád a začali v něm o překot rýt, přehazovali věci z jedné hromady na druhou, některé předměty si odkládali stranou, jiné, které se zřejmě dosud hodily k nějaké službě, tedy i k prodeji, házeli rovnou na vozíky a do dětských kočárků. (...)

Pozoroval jsem, jak věci na vozících přibývá. I když jsem na dálku nerozeznal podrobnosti, tušil jsem, že to jsou staré boty a hrnce, láhve i dětské panny, jistě podobné těm, které plavaly na mořské hladině nedaleko irských břehů, také pytle a staré příkrývky. Kde jsou ty časy, kdy chudáci z předměstských brlohů nevladnili ani pytel, jímž by přikryli svoji nahotu? Jsou za námi a jsou před námi. (...)

Apokalypsa může mít různé podoby. Na první pohled nejméně dramatická bude ta, při níž člověk zahyne pod lavinou zbytečných věcí, vyprázdněných slov, nadměrné činnosti. Člověk se stane sopkou, jež nepozorovaně saje žár z podzemí, až v jednu chvíli se zachvěje a samu sebe zavalí.

Metaři v oranžových vestách metou, tiše a bez zájmu metou, jejich bratři popeláři svázejí zametené a odhozené, svázejí zbytečné věci na hromady, které bobtnají, šíří a rozkládají se, kynou vysoko k nebi, jako rakovinný nádor prorůstají do svého okolí, do lidských příbytků, takže už sami stěží rozeznáme, co ještě jsou věci našeho života a co věci naší smrti.

Ze smetí, které nás zavaluje a ohrožuje dechem svého rozkladu, nejnebezpečnější jsou spousty zvetšelych myšlenek. Převalují se kolem nás, stékají po úbočích našich životů. Duše, jichž se dotknou, vadnou a brzy už je nikdo živé nespátří.

Ani ti bez duše však ze světa nezmizí. Jejich davy táhnou světem a podvědomě jej touží přeměnit ke svému obrazu. Zaplňují ulice, arény, stadióny a obchodní domy. Když propuknou v jásot nad vítěznou brankou, nad zdařilým šlágrelem anebo revolucí, zdá se, že ten jek bude už věčně znít, ačkoliv právě za ním se rozprostírá smrtelné ticho prázdna a zapomenutí.

Prchají před ním a hledají něco, co by je vykoupilo, oběť, kterou by uvrhli na oltář démonu, jehož právě uctívají. Občas nazdařbůh vystřelí, položí časovanou bombu anebo si vstříknou do žil omamnou látku a pomilují se, učiní cokoliv, jen aby přečkali ten mrtvý čas, než se sopka zachvěje a lávou vyplní prázdno. To prázdno v nich.

Ivan Klíma, *Láska a smetí* (1988)